Upozorňujeme, že výchozí fr verze této stránky byla v nedávné době aktualizována. Na překladu do jazyka, ve kterém se vám stránka právě zobrazuje, zatím pracujeme.
Swipe to change

francouzština

Dědická řízení

Francie

Tento informační přehled byl vypracován ve spolupráci s Radou notářů Evropské unie (CNUE).

1 Jakým způsobem se vyhotovuje pořízení pro případ smrti (závěť, společná závěť, dědická smlouva)?

V přeshraničních případech je závěť platná, pokud je v souladu s právními předpisy státu, v němž byla vyhotovena.
Základní podmínky ve Francii
• Osoba pořizující závěť (zůstavitel) musí být duševně zdravá (článek 901 občanského zákoníku (*code civil*)).
• Zůstavitel musí mít způsobilost k právům a právním úkonům (článek 902 občanského zákoníku).
• Na osoby pod právní ochranou se vztahují zvláštní ustanovení: závěť proto nemůže pořídit nezletilá osoba mladší šestnácti let (článek 903 občanského zákoníku) a dospělé osoby, kterým byl ustanoven opatrovník, musí být k tomu získat povolení soudce nebo rodinné rady (článek 476 občanského zákoníku). Osoby, kterým byl ustanoven opatrovník (*curatelle*), mohou závěť pořídit (článek 470 občanského zákoníku) při dodržení podmínek v ustanovení článku 901.
Formální náležitosti
Ve Francii jsou přípustné čtyři typy závětí:
• Holografní (vlastnoruční) závěť: musí být celá vlastnoručně sepsána, datována a podepsána zůstavitelem (článek 970 občanského zákoníku).
• Notářsky ověřená závěť: vyhotovuje se přede dvěma notáři nebo jedním notářem a dvěma svědky (článek 971 občanského zákoníku). Je-li pořízena přede dvěma notáři, zůstavitel ji jim diktuje. Stejný postup platí, je-li závěť pořízena pouze před jedním notářem. V obou případech se závěť po sepsání zůstaviteli přečte (článek 972 občanského zákoníku). Závěť musí zůstavitel podepsat v přítomnosti notáře a dvou svědků (článek 973 občanského zákoníku) a podepsat ji musí i notář a svědci (článek 974 občanského zákoníku).
• Zapečetěná závěť: závěť je sepsána na stroji či počítači nebo rukou zůstavitelem či jinou osobou, zůstavitel ji podepíše a závěť je poté v zapečetěné obálce předána notáři v přítomnosti dvou svědků (článek 976 občanského zákoníku).
• Mezinárodní závěť: zůstavitel předloží závěť notáři a dvěma svědkům, kteří ji podepíší, a závěť je následně připojena k osvědčení vystavenému notářem, který zajistí její uložení (Washingtonská úmluva ze dne 26. října 1973).
Podle článku 895 občanského zákoníku může zůstavitel svou závěť kdykoliv odvolat.
Dědické smlouvy
Dědické smlouvy jsou v zásadě zakázány (článek 722 občanského zákoníku).
Od ledna 2007 je však přípustné, aby se budoucí dědici (děti) předem zřekli uplatnění svého práva na dědictví ve prospěch jedné či více osob, které mají, nebo nemají postavení dědice (sourozenci nebo jejich potomci). To zahrnuje také zřeknutí se předem práva na žalobu týkající se poměrného snížení odkazu (článek 929 občanského zákoníku). Vzdání se tohoto práva musí být zaznamenáno v úřední listině vyhotovené přede dvěma notáři. Ve smlouvě musí být určeni rovněž příjemci dědictví (viz také otázka č. 3).
Mimoto v rámci transgeneračního darování mezi živými (*donation-partage trans-générationnelle*) může osoba, která má dědit (dítě), souhlasit s tím, aby celý podíl nebo jeho část místo ní dostali její potomci (článek 10784 občanského zákoníku).

2 Mělo by být pořízení registrováno? Pokud ano, jakým způsobem?

Každou závěť, především holografní, může notář zaevidovat v centrálním rejstříku závětí (*Fichier central des dispositions de dernières volontés* – FCDDV). Zaevidován není obsah závěti, nýbrž pouze osobní stav dotčené osoby a údaje o notáři, u něhož je závěť uložena. Účelem rejstříku FCDDV je proto nasměrovat žadatele k notáři, u něhož je závěť uložena, a nikoli zveřejnit její obsah.
Do rejstříku FCDDV může nahlížet každý, kdo předloží úmrtní list či jiný dokument prokazující úmrtí osoby, jejíž závěť se hledá. Žadatel se musí poté obrátit na notáře, který závěť zaevidoval. Žádost se podává na internetu na adrese: https://www.adsn.notaires.fr/fcddvPublic/profileChoice.htm.
Notář může o obsahu závěti informovat pouze dědice a odkazovníky, nenařídí-li jinak předseda soudu prvního stupně (*tribunal de grande instance*).

3 Existují nějaká omezení svobodného nakládání s majetkem v případě smrti (např. povinný dědický podíl)?

Francouzské právo přiznává nárok na povinný podíl pouze potomkům zůstavitele (dětem, vnukům atd. v odpovídajícím pořadí), a není-li takových potomků, manželce/manželovi (nepominutelní dědici).
Předci a příbuzní ve vedlejší linii nemají na povinný podíl nárok.
Tyto nároky na povinný podíl, které omezují možnost nakládat s pozůstalostí libovolně a jejichž hodnota se může lišit v závislosti na počtu dětí zůstavitele nebo postavení nepominutelného dědice (děti nebo manželka/manžel), nesmí přesáhnout tři čtvrtiny pozůstalosti. Nepominutelní dědici se nemohou povinného podílu vzdát (pokud dědictví neodmítnou). Mohou se však vzdát předem svého práva na podání žaloby týkající se poměrného snížení odkazu kvůli nadměrnému darování pro případ smrti (zřeknutí se předem práva na žalobu týkající se poměrného snížení odkazu uvedené v otázce č. 1 v souvislosti s dědickými smlouvami).
Tito dědicové mohou proto uplatit svůj nárok na povinný podíl (články 721 a 912 občanského zákoníku).
• Povinný podíl dětí: povinný podíl představuje polovinu dědictví, pokud zesnulý zanechal po své smrti pouze jedno dítě, dvě třetiny, pokud zanechal dvě děti, a tři čtvrtiny, zanechal-li tři a více dětí (článek 913 občanského zákoníku).
• Povinný podíl pozůstalého manžela/manželky: tento povinný podíl představuje čtvrtinu majetku v pozůstalosti (článek 9141 občanského zákoníku). Platí pouze v případě neexistence potomků nebo předků a dědických řízení zahájených po 1. červenci 2002.
Postup při uplatnění nároku na povinný podíl

Žaloba týkající se poměrného snížení odkazu umožňuje dědicům uplatnit nárok na povinný podíl. Ovlivní-li proto určitý dar přímo nebo nepřímo výši povinného podílu jednoho nebo několika dědiců, lze jej omezit na část pozůstalosti, s níž je možno nakládat (nepovinný podíl) (článek 920 občanského zákoníku).
Tuto žalobu mohou podat pouze nepominutelní dědici, a to do pěti let od zahájení dědického řízení nebo do dvou let od zjištění újmy (článek 921 občanského zákoníku).
Každý zletilý nepominutelný dědic se může předem vzdát svého práva na žalobu týkající se poměrného snížení odkazu (článek 929 občanského zákoníku). Vzdání se tohoto práva musí být zaznamenáno ve veřejné listině vyhotovené přede dvěma notáři. Listinu podepisuje zvlášť a za přítomnosti notářů každá z osob zříkajících se svých práv. Listina musí přesně uvádět budoucí konkrétní právní důsledky pro každou osobu, která se práva vzdává.

4 Pokud pořízení pro případ smrti neexistuje, kdo dědí a kolik?

V případě neexistence závěti je podle francouzského práva dědická posloupnost následující:
• Pokud zůstavitel nemá manželku/manžela a zanechává po sobě děti, pozůstalost se rozdělí mezi potomky rovným dílem (články 734 a 735 občanského zákoníku).
• Je-li zůstavitel svobodný a bezdětný, pozůstalost se rozdělí mezi rodiče zůstavitele, jeho bratry a sestry a jejich potomky (článek 738 občanského zákoníku).
Pokud zůstavitel nezanechal bratra či sestru nebo jejich potomky, dědí jeho otec a matka každý polovinu (článek 736 občanského zákoníku).
Pokud otec a matka zemřeli před zůstavitelem, dědí jeho bratři, sestry nebo jejich potomci a vyloučeni jsou ostatní příbuzní, předci nebo příbuzní ve vedlejší linii (článek 737 občanského zákoníku).
• Zanechal-li zůstavitel manželku/manžela, je před vlastním vypořádáním pozůstalosti nutné vypořádat majetkové vztahy manželů. Po vypořádání práv plynoucích z úpravy majetkových poměrů v manželství se uplatní tato pravidla:
• Zanechal-li zůstavitel manželku/manžela a děti, má manželka/manžel možnost volby mezi užívacím právem na veškerý stávající majetek, nebo převzetím do úplného vlastnictví čtvrtiny majetku, pokud všichni děti jsou dětmi obou manželů, a čtvrtiny majetku, pokud jedno či více dětí není dítětem obou manželů (článek 757 občanského zákoníku). Má se za to, že si manželka/manžel zvolili užívací právo, pokud zemřou, aniž by učinili volbu.
• Zanechal-li zůstavitel manželku/manžela a předky, pozůstalost připadne z poloviny manželce/manželovi, ze čtvrtiny otci a ze čtvrtiny matce. Pokud jeden z předků zemřel dříve než zůstavitel, přechází jeho čtvrtina na manželku/manžela (článek 7571 občanského zákoníku).
• Není-li předků ani potomků, připadá celá pozůstalost pozůstalému manželce/manželovi (článek 7572 občanského zákoníku). Odchylně od článku 7572 občanského zákoníku připadne v případě, není-li žádných předků, polovina použitelného majetku v pozůstalosti, tj. majetku, který zůstavitel získal od svých předků dědictvím nebo darováním, bratrům a sestrám zůstavitele. Tento nárok se nazývá „právo na vrácení“ (článek 7573 občanského zákoníku). Veškerý ostatní majetek připadá pozůstalé manželce/manželovi.
Partneři v registrovaném partnerství
Pozůstalý partner/partnerka v registrovaném partnerství nemají zákonný nárok na dědictví. Mohou však dědit na základě závěti.
Registrovaný partner/partnerka nejsou proto považováni za dědice zůstavitele. Registrovaní partneři mají podle článku 5156 občanského zákoníku pouze právo na bezplatné dočasné užívání společné domácnosti (a jejího vybavení) po dobu jednoho roku od úmrtí partnera, pokud je to jejich hlavní bydliště, v němž v době úmrtí skutečně žili. Dědí proto pouze za podmínky, že byli v závěti označení za dědice.
Není-li dětí, ať vzešlých či nevzešlých z dotčeného páru, je možno pozůstalému partnerovi/partnerce odkázat pouze dostupný (nepovinný) podíl. Dostupný podíl se liší v závislosti na počtu dětí: třetina majetku v případě dvou dětí a čtvrtina v případě tří nebo více dětí (viz informace výše).
Není-li dětí, je možno odkázat pozůstalému partnerovi/partnerce nebo třetí osobě celou pozůstalost, jelikož neexistují žádní nepominutelní dědici. Pokud však dosud žijí rodiče zůstavitele, mohou si vyžádat zpět majetek, který darovali svému zesnulému dítěti, a to až do výše čtvrtiny pozůstalosti na každého žijícího rodiče (článek 7382 občanského zákoníku).

5 Který orgán je příslušný:

5.1 v dědických věcech?

Ve věcech dědictví je ve Francii příslušný notář. V případě existence nemovitého majetku v pozůstalosti je jeho účast povinná. Pokud v pozůstalosti není žádný nemovitý majetek, je využití služeb notáře nepovinné.
Notář stanoví dědickou posloupnost v prohlášení (*acte de notoriété*) a vystaví osvědčení o přechodu nemovitého majetku v důsledku smrti. Je dědicům nápomocen při plnění jejich daňových povinností (vyplnění a podání přiznání k dědické dani v řádných lhůtách a uhrazení dědické daně). Pokud to struktura majetku umožňuje, připraví v závislosti na počtu dědiců a jejich vůli rozdělení majetku mezi dědice a vyhotoví osvědčení o rozdělení majetku (*acte de partage*).
V případě sporu je věcně a místně příslušný soud prvního stupně (*Tribunal de Grande Instance*) v místě zahájení dědického řízení, přičemž se jedná o výlučnou příslušnost.

5.2 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí dědictví?

Podatelna soudu prvního stupně v místě zahájení dědického řízení je příslušná přijímat prohlášení o odmítnutí nebo přijetí dědictví do výše čistých aktiv v pozůstalosti.
Na bezvýhradné přijetí dědictví se nevztahují žádné zvláštní náležitosti.

5.3 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí odkazu?

Podatelna soudu prvního stupně v místě zahájení dědického řízení je příslušná přijímat prohlášení o odmítnutí univerzálních odkazů a odkazů k poměrné části. Podle francouzského práva není k odmítnutí odkazu určité věci nutné žádné prohlášení.

5.4 k přijetí prohlášení o odmítnutí nebo přijetí povinného dědického podílu?

Právo přijmout nebo odmítnout dědictví je nedělitelné. Vztahuje se na celé dědictví, a nemůže být proto omezeno na povinný oddíl.
Dědici se však mohou vzdát svého práva na podání žaloby týkající se omezení darování pro případ smrti, jež snižuje jejich povinný podíl.

6 Stručný popis postupu k vypořádání dědické věci podle vnitrostátního práva, včetně vypořádání majetku a jeho rozdělení (včetně informací o tom, zda byl postup k vypořádání dědické věci zahájen soudem, nebo zda jej zahájil jiný příslušný orgán bez návrhu).

Dědické řízení se zahajuje na základě úmrtí v místě posledního bydliště zůstavitele.
Po úmrtí mají dědici tři možnosti: bezvýhradné přijetí dědictví, přijetí dědictví do výše čistých aktiv nebo odmítnutí dědictví.
Bezvýhradné přijetí dědictví může být výslovné či nevyslovené (článek 782 občanského zákoníku). O nevyslovené přijetí se jedná v případě, kdy dědic provede úkon, ze kterého nutně vyplývá jeho záměr přijmout dědictví a který by měl právo učinit pouze jako přijímající dědic (článek 783 občanského zákoníku).

Přijetí dědictví do výše čistých aktiv vyžaduje, aby bylo na podatelně soudu prvního stupně, v jehož působnosti je zahájeno dědické řízení, učiněno prohlášení (články 787 a 788 občanského zákoníku). K prohlášení je připojen soupis pozůstalosti, nebo je předložen nejvýše do dvou měsíců. Soupis pozůstalosti musí vyhotovit notář, dražitel nebo soudní úředník (článek 789 občanského zákoníku). Není-li soupis předložen, má se za to, že dědictví bylo přijato bezvýhradně (článek 790 občanského zákoníku). Soupis musí obsahovat veškerá aktiva a závazky zahrnuté v pozůstalosti.
Přijetí dědictví do výše čistých aktiv umožňuje dědicům zabránit směšování jejich osobního majetku s majetkem v pozůstalosti, zachovat vůči pozůstalosti veškerá práva, která měli dříve vůči majetku zůstavitele, a nést odpovědnost za dluhy z dědictví jen do výše hodnoty majetku, který přijali. Dědici mají proto povinnost uhradit případné závazky, avšak pouze do hodnoty majetku, který zdědili.
Odmítnutí dědictví se nikdy nepředpokládá a musí být výslovné. Aby bylo vymahatelné vůči třetím stranám, musí být prohlášení o odmítnutí dědictví zasláno nebo podáno soudu, v jehož působnosti probíhá dědické řízení (článek 804 občanského zákoníku). Dědici, kteří dědictví odmítli, se nepovažují za dědice.
Lhůta pro uplatnění práva na přijetí nebo odmítnutí dědictví činí deset let a po jejím uplynutí se má za to, že dědic dědictví odmítl. Dědici však může být nařízeno, aby se rozhodl (článek 771 občanského zákoníku), a v takovémto případě musí odpovědět do dvou měsíců. Po uplynutí této lhůty na rozmyšlenou se má v případě, že se dědic nerozhodl, za to, že dědictví přijal bezvýhradně.
Francouzské právo vychází ze zásady smírného vypořádání dědictví bez zásahu soudů. O zásah lze soudy požádat pouze v případě neshody mezi dědici. Většina pozůstalostí je vypořádána smírně s pomocí notáře. Pozůstalost však lze v určitých případech vypořádat i bez notáře, zejména pokud pozůstalost zůstavitele nezahrnuje nemovitý majetek. Využijí-li dědici služeb notáře, mohou si jej vybrat podle vlastní volby. Nedohodnou-li se mezi sebou na notáři, může se každý z nich nechat případně zastupovat vlastním notářem.
Po volbě notáře je nutno určit složení majetku zůstavitele s přihlédnutím k úpravě majetkových poměrů v manželství, předchozím darům atd. Pro účely soupisu majetku v pozůstalosti, který je nutno vzít v úvahu, se notář obrátí na různé subjekty (pojišťovny, banky atd.) a požádá dědice o ocenění nemovitého majetku nebo jiných aktiv nekotovaných na burze cenných papírů. Může být nezbytný rovněž soupis movitého majetku. Závazky budou stanoveny vypracováním přehledu dluhů zůstavitele, a to prostých faktur, splatných daní, vratných sociálních dávek, záruk nebo vyrovnávacích příspěvků vyplácených bývalému manželovi/manželce.
Od okamžiku úmrtí se dědicové stávají až do rozdělení majetku spoluvlastníky veškerého majetku v pozůstalosti. Jakožto spoluvlastníci odpovídají stejným dílem rovněž za závazky. O prodeji spoluvlastněného majetku (tzv. nakládání s majetkem) se rozhoduje jednomyslně. Rozhodnutí týkající se správy mohou být naopak přijata většinou nejméně dvou třetin spoluvlastnických práv. Každý spoluvlastník může mimoto přijmout opatření, která jsou nezbytná pro zachování spoluvlastněného majetku. V případě zablokování je možné postoupit věc soudům, aby bylo možné nahradit potřebný souhlas některých spoluvlastníků.
Spoluvlastnictví končí rozdělením majetku v pozůstalosti mezi dědice. Toto rozdělení probíhá smírně v případě, že se příjemci dohodnou (obecná zásada, článek 835 občanského zákoníku), nebo v případě neshody po soudním řízení za účasti notáře (výjimka, článek 840 občanského zákoníku). Rozdělení může být rovněž úplné nebo částečné, pokud některý majetek zůstane ve spoluvlastnictví (např. majetek s užívacím právem). O rozdělení majetku může požádat kterýkoli dědic (článek 815 občanského zákoníku). O toto rozdělení může požádat i věřitel nebo spoluvlastník (článek 81517 občanského zákoníku).
Tato poslední fáze vypořádání pozůstalosti vyžaduje zaregistrování přechodu majetku na dědice. Pro potvrzení skutečnosti, že se dědicové stali novými vlastníky majetku, je proto nutno vystavit osvědčení o vlastnictví, ať už se jedná o nemovitý majetek, podíly v obchodních společnostech (*sociétés civiles*), vozidla nebo cenné papíry. V případě nemovitého majetku musí dědicové zaregistrovat osvědčení o vlastnictví v katastru nemovitostí. Totéž platí pro podíly v obchodních společnostech, přičemž v tomto případě je nutné osvědčení zaregistrovat v obchodním rejstříku vedeném podatelnou obchodního soudu (*tribunal du commerce et des sociétés*).
Není-li majetek rozdělen, zůstávají dědici podílovými spoluvlastníky.

7 Jak a kdy se člověk stane dědicem nebo odkazovníkem?

Podle francouzského práva je po úmrtí určité osoby zahájeno dědické řízení a dědici, určení zákonem, se automaticky stávají spoluvlastníky majetku v pozůstalosti. Tito dědicové automaticky nabývají právo na majetek, práva a akcie zůstavitele (články 720 a 724 občanského zákoníku), což jim v zásadě umožňuje neprodleně převzít fyzické vlastnictví majetku v pozůstalosti. Musí se však rozhodnout, zda dědictví přijmou bezvýhradně, přijmou je do výše čistých aktiv, nebo dědictví odmítnou (viz vysvětlení v otázce č. 6).
Na univerzální odkazovníky a obdarované osoby přechází tedy majetek pouze tehdy, není-li nepominutelných dědiců (článek 1006 občanského zákoníku). Existují-li nepominutelní dědici, musí je požádat o vydání odkazovaného dědictví (článek 1004 občanského zákoníku).
Odkazovníci na základě univerzálního nároku a zvláštní odkazovníci se musí obrátit na dědice, kteří nabyli automaticky dědictví (články 1011 a 1014 občanského zákoníku). Své odkazy získají jejich prostřednictvím.
Stát (tzv. odúmrť) musí požádat o rozhodnutí o nabytí majetku. Stát zastupuje Úřad majetkové správy (*Administration des domaines*).

8 Jsou dědicové odpovědní za dluhy zůstavitele? Pokud ano, za jakých podmínek?

Univerzální dědic nebo dědic na základě univerzálního nároku, který přijme dědictví bezvýhradně, odpovídá neomezeně za dluhy a závazky spojené s pozůstalostí. U odkazů finančních částek nese za závazky odpovědnost pouze do výše čistých aktiv v pozůstalosti (článek 785 občanského zákoníku).
V případě vícero dědiců je každý z nich osobně odpovědný za dluhy a závazky z dědictví připadající na jeho dědický podíl (článek 873 občanského zákoníku).
Pokud se dědic rozhodl pro bezvýhradné přijetí dědictví, přebírá bez omezení všechny dluhy a závazky zůstavitele. Může však požádat, aby byl od odpovědnosti za závazky v plné míře nebo částečně osvobozen, pokud v době zahájení dědického řízení o existenci tohoto závazku nemusel vědět a pokud by úhrada těchto dluhů mohla vážně poškodit jeho vlastní majetek.
• Pokud se dědic rozhodl pro přijetí dědictví do výše čistých aktiv, přebírá odpovědnost za dluhy z dědictví pouze do výše hodnoty majetku, který získal v dědictví.
• Pokud dědic dědictví odmítl, nenese za dluhy žádnou odpovědnost.

9 Jaké dokumenty a/nebo informace se obvykle vyžadují pro účely registrace nemovitého majetku?

Podle článku 7101 občanského zákoníku vyhovují náležitostem pro zapsání do katastru nemovitostí pouze veřejné listiny vystavené notářem, který vykonává činnost ve Francii, soudní rozhodnutí a úřední dokumenty vystavené správním orgánem.
Je-li v pozůstalosti zahrnut nemovitý majetek, musí notář vyhotovit notářské potvrzení nebo „osvědčení o vlastnictví nemovitosti“. Tato veřejná listina potvrzuje přechod vlastnictví nemovitosti na dědice. Musí být zaregistrována v katastru nemovitostí (*service de publicité foncière*). Dědici musí nahlásit hodnotu majetku a uvést ji v listině. Tato hodnota musí odpovídat tržní ceně.

9.1 Je jmenování správce pozůstalosti povinné nebo povinné na vyžádání? Pokud je povinné nebo povinné na vyžádání, jaké kroky je třeba podniknout?

Francouzské právo se účastí správce pozůstalosti nepočítá ani jí nevyžaduje. Je však možná, pokud soudce správce jmenuje. Odpovědnost za poskytnutí údajů katastru nemovitostí nesou dědicové s pomocí notáře. Zůstavitel může ustanovit vykonavatele závěti, jehož pravomoci jsou vymezeny v článku 1025 a násl. občanského zákoníku.

9.2 Kdo je oprávněn vykonávat pořízení pro případ smrti zůstavitele a/nebo spravovat pozůstalost?

Dědicové odpovídají za vykonání pořízení pro případ smrti a správu pozůstalosti. V případě sporu je příslušný soud prvního stupně v místě, ve kterém probíhá dědické řízení.
Soud může ustanovit správce pozůstalosti, který zastupuje všechny dědice v mezích pravomocí, které mu jsou svěřeny (článek 8131 občanského zákoníku). Ve francouzském právu existují další typy pověření, které umožňují spravovat pozůstalost, zejména pověření pro případ smrti (článek 812 občanského zákoníku), jež zůstaviteli umožňuje jmenovat správce, který má za úkol spravovat nebo vyřizovat za dědice část nebo celou pozůstalost. K dalším možnostem patří smluvní zastoupení (článek 813 občanského zákoníku), které se řídí obecným právem, a výše zmíněné soudní pověření.

9.3 Jaké pravomoci má správce pozůstalosti?

Dědici, kteří nabývají dědictví automaticky, mají všechny pravomoci. V případě potíží nebo zablokování rozhodování může být záležitost postoupena soudům a může být ustanoven správce pozůstalosti. V tomto případě má správce pozůstalosti za úkol provést předběžně dědické řízení z důvodu nečinnosti, neplnění nebo chyby jednoho či několika dědiců v tomto řízení. V rámci svého úkolu jedná správce pouze za účelem zajištění pozůstalosti, dohledu na ni a její správy (článek 8134). V mezích pravomocí, které mu jsou svěřeny, zastupuje správce pozůstalosti rovněž všechny dědice při občanskoprávních úkonech a před soudem (článek 8135 občanského zákoníku).

10 Jaké dokumenty se běžně vydávají podle vnitrostátního práva v průběhu nebo na konci řízení o dědictví k prokázání statusu a práv oprávněných osob? Mají specifické důkazní účinky?

Ve francouzském právu představuje notářské osvědčení (*acte de notoriété*) dokument, který obvykle vyhotovuje notář a který prokazuje postavení dotyčné osoby coby dědice (článek 7301 občanského zákoníku), ačkoliv toto postavení lze prokázat i jinými způsoby. Notářské osvědčení je úřední listina, která určuje dědice a jejich dědické podíly. Z tohoto důvodu musí příbuzní zůstavitele poskytnout notáři dokumenty prokazující totožnost rodinných příslušníků, kteří jsou účastníky dědického řízení (rodinná kniha (*livret de famille*), manželská smlouva, rozhodnutí o rozvodu manželství atd.). Notářské osvědčení se považuje za rozhodné, není-li prokázáno jinak. V případě malé pozůstalosti může být nahrazeno dědickým osvědčením, které je podepsáno dědici.
V případě potřeby může notář vyhotovit listinu zaznamenávající volbu ohledně dědictví (*acte d'option successorale*) a osvědčení o vlastnictví nemovitosti. Dědické řízení končí rozdělením majetku, které je často zaznamenáno v listině o rozdělení majetku (*acte de partage notarié*).

Tyto internetové stránky jsou součástí portálu Vaše Evropa.
Velice uvítáme jakoukoli zpětnou vazbu ohledně užitečnosti poskytnutých informací.

This webpage is part of an EU quality network

Poslední aktualizace: 14/12/2020
Za originální verzi stránky (v jazyce daného členského státu) odpovídá příslušné kontaktní místo Evropské soudní sítě. Překlad pořídily útvary Evropské komise. Je možné, že změny, které v originální verzi případně provedly orgány daného členského státu, nebyly ještě do překladů zapracovány. ESS-O ani Evropská komise neodpovídá ani neručí za informace a data, které tento dokument obsahuje či na které odkazuje. Předpisy v oblasti autorských práv členských států odpovědných za tuto stránku naleznete v právním oznámení.